

WYJAZD DELEGACJI
POLSKIEJ DO GENEWY.

WARSZAWA, 5. 9. (wl.) Dziś wyjechała do Genewy reszta członków delegacji polskiej na posiedzenie rady ligi narodów, a wianowicie: poseł polski w Rydze, Arciszewski, szef gabinetu ministerjum spraw zagranicznych, Szumlakowski, naczelnik wydziału prasowego, Chrzanowski i szef protokołu dyplomatycznego, Romer.

Na plenum rady, minister Zaleski referował ma sprawę pretensyj towarzystw prywatnych, które poniosły straty przy podziale b. monarchji austriackiej.

IZBY PRZEMYSŁOWO - HAN-
DLOWE

do premjera marsz. Piłsudskiego.

WARSZAWA, 5. 9. Prezes rady ministrów marszałek Piłsudski otrzymał następującą odezwę:

„Pierwszy urodzonej Polsce kongres wszystkich izb przemysłowo-handlowych Rzeczypospolitej Polskiej przesyła panu premierowi wyrazy głębokiej czci wraz z zapewnieniami, iż w pracach swoich kierować się będzie dobrem państwa co pozwala liczyć, że wyniki obrad kongresu spotkają się z życzliwym przyjęciem.“ (—) Klarner, Szarski przewodniczący.

REORGANIZACJA USTROJU
SAMORZĄDOWEGO
na Śląsku.

KATOWICE, 5. 3. (wl.) Wojewoda śląski, Grażyński wniósł do sejmiku śląskiego projekt ustawy o reorganizacji ustroju samorządu na Śląsku.

Ustawa ta wprowadziłaby samo rządy powiatowe na Śląsku Cieszyńskim.

Rada powiatowa składać się ma z 25 — 40 radnych. Gdyby sejm śląski zgodził się na nowy urząd samorządu, ustawa ta weszłaby w życie z dniem 1 września 1931 r.

WALDEMARAS POZOSTAWIO-
NY W SPOKOJU

w obawie przykrych dla rządu
litewskiego rewelacji

KOWNO, 5. 9. Bezpośrednio po zamachu na szefa litewskiej policji politycznej, płk. Rustejkisa, władze śledcze otrzymały polecenie skompromitowania Waldemarasa w opinii publicznej. W pierwszych dniach istotnie śledztwo potoczyło się w tym kierunku i dzienniki były przepelnione wiadomościami o roli Waldemarasa w zamachu.

W ostatnich dniach rząd litewski doszedł do przekonania, że lepiej będzie dla niego, jeśli pozostawi Waldemarasa w spokoju i nie pociągnie go do odpowiedzialności, po nieważ był dyktator może skorzysta z jawności rozprawy sądowej i ujawni wiele sensacyj, nieprzyjemnych dla obecnego rządu. Niemalą wagę przy powzięciu tej decyzji odgrywała obawa wzięcia zbrojnego ruchu wśród zwolenników Waldemarasa.

W myśl więc nowego zlecenia rządu odstąpiono od badania Waldemarasa w sprawie zamachu na Rustejkisa, dzienniki zaś twierdzą, że nie ma on z tem nic wspólnego.

NOWY LOT „ZNAKU ZAPYTANIA”

po zwycięstwie nad Atlantyką.

NOWY JORK, 5. 9. Costes i Bellonte wystartowali dziś rano na samolocie „Znak Zapytania“ do Dallas z zamiarem zdobycia nagrody w wysokości 5 tys. funtów przyznanej przez pułkownika Easterwood. Trasa lotu wynosi 1200 mil, którą to przestrzeń lotnicy mają przebyć bez lądowania. (PAT).

B. CESARZ WILHELM

dał Hitlerowi 2 milj. marek na wybory.

BERLIN, 5. 9. (wl.) Ekskajzer Wilhelm przekazał Hitlerowcom 2 milj. marek na cele wyborcze. Hitlerowcy mieli bowiem zapewnić ekskajzera, że w razie uzyskania zwycięstwa przy wyborach, rozpoczyna akcję, zmierzającą do odzyskania skonfiskowanych po rewolucji dóbr Wilhelma.

Obecny stan kryzysu rolniczego.

Zjawiskiem, któremu bez przerwy na całym świecie poświęca się ciągłą uwagę, jest ogólny kryzys gospodarczy. Tak zwana „depresja gospodarcza“ nie ogarnęła dotychczas tylko Norwegji, Danji, Szwecji i Francji, — z krajów zamorskich zaś nie podlegają jej: Chili i Nowa Zelandja. Ale odporność tych krajów na depresję gospodarczą wynika prawie wyłącznie tylko z posiadania przez nie dostatecznej obfitości kapitałów, jużto własnych, jużto inwestycyjnych. Dlatego też dobry stosunkowo stan gospodarczy wymienionych krajów nie może być uważany za jakiś objaw stały lub za „zasługę“ odnośnych społeczeństw i ich polityki gospodarczej. Śmiało powiedzieć można że pod brzemieniem depresji gospodarczej ugina się w obecnej chwili ciągle jeszcze cały świat cywilizowany. Każdy rozumny człowiek wie, że Polska pod tym względem nie stanowi żadnego „smutnego wyjątku“ ani „odstraszającego przykładu“, jak to do niedawna usiłowali twierdzić pesymiści „ekonomiści“ z partji opozycyjnych.

Jest faktem niezaprzeczone i łatwym zresztą do zrozumienia, że kryzys gospodarczy gnębi najdotkliwiej kraje rolnicze, gdyż rolnictwo z wielu względów odczuwa go dotkliwiej, podlegając gwałtowniejszym wstrząsom i bardziej chorobliwej depresji.

Ujmując sprawę z najogólniejszego punktu widzenia, moż na powiedzieć, iż obecny kryzys gospodarczy w większości państw cywilizowanych, a we wszystkich krajach rolniczych w szczególności, przejawia się najdotkliwiej i najkłopotliwiej w ogólnej nadprodukcji, oraz w niewspółmierności cen produktów rolnych i wytworów przemysłowych. Jest to jakby „główny objaw choroby“ oczywiście przy całym szeregu objawów drugorzędnych, towarzyszących zwykle każdej bardziej skomplikowanej chorobie.

Prawidłowy rozwój ekonomiczny każdego kraju polega zasadniczo na ciągłym udoskonalaniu produkcji rolnej i wytwórczości przemysłowej. Im większa przytem harmonia panuje w tej równorędnej ewolucji, tem lepiej układa się całokształt stosunków gospodarczych danego kraju a w związku z tem: życie całego społeczeństwa i poszczególnych jednostek układa się lepiej, łatwiej i spokojniej. Normalna bowiem i sprawiedliwa wymiana produktów rolnictwa i przemysłu — stanowi najważniejszą podstawę współczesnego gospodarstwa społecznego.

Kilkuletnia wojna światowa i specyficzne warunki rozwoju ekonomicznego w latach powojennych spowodowały znaczne zmiany w gospodarczej sytuacji całego świata i musiały doprowadzić do obecnego kryzysu.

Przedewszystkiem zauważyć należy niewspółmierny z przyrostem ludności wzrost wszechświatowej produkcji, a zarówno rolnej jak przemysłowej. Dla oceny dzisiejszej sytuacji posłużyć może fakt, iż podczas gdy wskaźnik produkcji we wszystkich dziedzinach wynosił np. dla roku 1913-100, to pod koniec 1919 wskaźnik ten wynosił dla całego świata 121

Produkcja wzrosła więc o 21 proc podczas gdy siła zaludnienia wzrosła w tym samym czasie ze 100 na 108 tj. powiększyła się tylko o 8%. Wzrost produkcji idzie więc w ostatnich latach aż do chwili obecnej ciągle szybciej, niż przyrost ludności, co z konieczności musi odbijać się na kształtowaniu cen każdej produkcji a więc zarówno produktów rolnych, jak wytworów przemysłowych.

Przemysł, dzięki większej łatwości organizacyjnej (kartele, syndykaty, konwencje itp.), oraz dzięki możności dowolnego ograniczenia produkcji i regulowania cen, utrzymuje wysokość cen mniej więcej na pożądanym dla siebie poziomie.

W rolnictwie natomiast nadwyżka produkcji musi pociągać za sobą zawsze gwałtowną, a nieraz wprost katastrofalną zniżkę cen, zwłaszcza gdy — jak to widzimy np. w Polsce, — zwiększenie spożycia posuwa się naprzód znacznie wolniej, niż wzrost produkcji.

Ta właśnie zniżka cen produktów rolnych jest największą zmartówką, jaka gnębi obecnie rolnictwo wszystkich krajów rolniczych. Z tem większą siłą występuje ona oczywiście w krajach mniej zasobnych i nieposiadających dla siebie wygodnych rynków zagranicznego zbytu.

Nad zapobieżeniem temu złu myślano już nie tylko w Europie, ale wogóle w świecie od dłuższego czasu. Jednak dopiero zwołana z inicjatywy rządu polskiego do Warszawy międzynarodowa konferencja państw rolniczych, mająca obmyśleć i zrealizować konkretne środki na zwalczanie zniżki cen produktów rolnych, — była pierwszym zdecydowanym krokiem w tym kierunku. To też znaczenie jej nie ogranicza się tylko do zakresu państw, które brały w niej udział, rozciąga się na całość problemu światowego i staje się zapowiedzią stopniowej poprawy w sytuacji gospodarczej rolnictwa wogóle.

W. Ż.

Regulacja rzek i meljoracje wodne
w Polsce.

Zagadnienie regulacji rzek posiada dla kraju wielkie znaczenie gospodarcze. W tej dziedzinie ze zrozumiałych względów dotychczas naogół niedużo zrobiliśmy postępy, niemniej jednak i na tem polu widać naprawę.

Wisła była i dotychczas jeszcze jest jako tako użeglowiona na terenie b. Galicji, oraz od Warszawy aż po ujście (najlepiej w granicach b. zaboru pruskiego). Natomiast na terenie b. Królestwa Kongresowego Wisła była nie tylko nieużeglowiona, lecz wogóle nieuregulowana.

Władze polskie musiały więc przedewszystkiem przystąpić do meljorowania całej Wisły, a więc do budowania wałów dla zabezpieczenia od powodzi, oraz do prac regulacyjnych, jak budowa tam, pogłębienie koryta, budowa opasek, umocnianie brzegów i ujęcie koryta. Prace te w dużej mierze już przeprowadzono i prowadzi się je nadal w kieleckim, krakowskim i warszawskim. Prace na Wisle oprócz celów meljoracyjnych (głównie zabezpieczenie nadbrzeżnych terenów od powodzi) mają na celu użeglowienie tej rzeki w całym jej biegu przynajmniej od Krakowa.

Niezależnie od regulacji rzek żeglowych, przeprowadzona jest regulacja rzek splawnych (wszystkie dopływy Wisły głównie w górnym jej biegu), oraz regulacja rzek niesplawnych dla celów meljoracyjnych.

Osobną dziedzinę pracy stanowi budowa nowych kanałów, oraz utrzymanie względnie doprowadzenie do stanu używalności kanałów istniejących. Z nowych prac prowadzona jest budowa wielkiego kanału węglowego Zagłębie-Kraków, rozpoczęta jeszcze w r. 1912, a podjęta na nowo przez władze polskie po r. 1921. Kanał ten znajduje się w budowie na odcinku od Spytkowic do Krakowa. Na całej przeszerzeni kanału znajdują się będzie 16 śluz, gdyż różnica poziomu wody na początku i u ujścia kanału wynosi około 60 mtr. Kanał Zagłębie-Kraków stanowić będzie w przyszłości część projektowanego wielkiej międzynarodowej drogi wodnej Dunaj-Wisła-Odra, która to droga połączy Bałtyk z Morzem Czarnym.

Pozatem w projekcie jest budowa

wielkiego kanału węglowego Śląsk-Batyk.

Wiele pracy i kapitału włożono w odbudowę kanałów, zniszczonych całkowicie lub częściowo podczas wojny światowej. Odbudowę przeprowadzono w latach 1921-1925. Najwięcej ucierpiały kanały: Ogińskiego — łączący Niemcy z Prypecią, Królewski — łączący Prypeć z Bugiem przez Pinę i Muchawiec, oraz kanał Augustowski — łączący Niemcy z Narwią.

Najlepiej utrzymany był kanał Bydgoski, łączący Wisłę z Odrą przez Brdę i Noteć, z doskonale urządzonej portem drzewnym w Brdyńsciu.

Dla racjonalniejszego przeprowadzenia prac regulacyjnych i meljoracyjnych na rzekach, cały kraj podzielony został na cztery okręgi wodne, mianowicie: 1) warszawski, 2) pomorsko-poznański, 3) wileński i krakowski wraz z okręgiem lwowskim.

O postępie prac nad podniesieniem naszych rzek najlepiej świadczy cyfra, dotyczące wydatkowanych dotychczas na prace regulacyjne i meljoracyjne sum. I tak — na drogi wodne wydatkowano w r. 1924 sumą 5 i pół milj. zł., w r. 1925 — 10 i pół milj. zł., w r. 1926-27 — 12 i pół milj. zł., w r. 1927-28 — 17 milj. zł., w r. 1928-29 — 26 milj. zł. i wreszcie w r. 1929-30 — 29 milionów złotych.

Dzięki dość wydatnie wzrastającym z roku na rok kredytom na drogi wodne, zakres prac w tej dziedzinie zwiększa się stale. Obecnie długość rzek żeglowych w Polsce wynosi 5.630 km. z czego uregulowanych jest 1.800 km. do uregulowania zaś pozostaje 3.830 km. Długość rzek splawnych wynosi około 9000 km., z czego uregulowanych jest bardzo niewiele, gdyż zaledwie około 500 km., do uregulowania zaś pozostaje ponad 7.000 km.

Z powyższych cyfr wynika, że mimo corocznie zwiększanych kredytów na drogi wodne, dotychczas osiągnięte wyniki są — przynajmniej — trzeba jeszcze niewielkie. Potrzeby w tej dziedzinie są kolosalne, a wymagają sum tem większych, że musimy odrobić to, czego nie dali nam wykonać zabory, jak również i to, czego nie zdołaliśmy spełnić w okresie rozbudowy i urządzenia naszej młodej państwowości.

K. B.

Chorzy, którzy cierpią na przewlekłe choroby wewnętrzne, kłobica, skórne i weneryczne, znajdą skuteczną i prędką pomoc u naturalisty M. Jureckiego, Mysłówice Rynek nr. 16. Telefon 10 83. Przyjdź osobiście. Leczenie: syfilisu bez zastrzyków. Leczenie świetlne. Analizy krwi i moczu. Godziny przyjęć: od 9—12 i od 2—5 popoł. W niedziele od 8—10 rano.

